

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **B. J.**, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2011, č. j. OAM-522/VL-18-K03-2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2012, č. j. 56 Az 24/2011 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a, 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť v jeho případě nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro její udělení.

Napadený rozsudek krajského soudu je v dané věci již druhým v pořadí. V prvním rozsudku (ze dne 18. 8. 2011, č. j. 56 Az 24/2011 – 26) se krajský soud zabýval zejména otázkou udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, přičemž konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení, jehož meze žalovaný v daném případě nepřekročil. Kromě toho krajský soud uvedl, že obavy stěžovatele z narušení jeho soukromého a

rodinného života v případě nuceného opuštění České republiky nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu byl ovšem Nejvyšším správním soudem zrušen rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud byl Nejvyšším správním soudem zavázán k tomu, aby se, v rámci posouzení otázky udělení doplňkové ochrany pro údajný rozpor vycestování stěžovatele s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, zabýval mírou stěžovatelovy sociální integrace a tím, zda by v jeho případě povinnost opustit území ČR nebyla nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

Krajský soud se v nyní napadeném rozsudku zabýval toliko doplňkovou mezinárodní ochranou a konstatoval, že se žalovaný při posouzení této otázky dostatečně zabýval stěžovatelovým rodinným a soukromým životem. Soud v této souvislosti podrobně rekapituloval závěry žalovaného, s nimiž se ztotožnil. Stěžovateli nicméně přisvědčil v tom, že žalovaný neměl přihlédnout ke všem dřívějším trestním odsouzením stěžovatele, neboť v některých případech již na něj bylo nutno hledět, jako by nebyl odsouzen. Podle krajského soudu však uvedené pochybení žalovaného nezpůsobilo nezákonnost jeho rozhodnutí; předmětné trestní kauzy totiž nebyly zdaleka jediným ani rozhodujícím důvodem, pro který žalovaný stěžovateli nevyhověl, přičemž k závěru o opakovaném porušování zákonů stěžovatelem a jeho nedostatečné integraci do české společnosti postačí zjištění o jeho nelegálním pobytu zde a o použití padělaného řidičského průkazu. Soud dále zdůraznil, že stěžovatel i jeho manželka jsou občany Mongolska. Přestože tedy jejich návrat do vlasti může být spojen s řadou obtíží, jejich opětovná integrace do mongolské společnosti není vyloučena. Jejich nezletilý syn si zde, s ohledem na svůj nízký věk, dosud nemohl vytvořit žádné sociální vazby, které by byly jeho případným vycestováním zpřetrhány. Ze zpráv o situaci v Mongolsku pak vyplynulo, že stěžovateli ani jeho rodině nehrozí v zemi původu žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Krajský soud tedy uzavřel, že u stěžovatele není naplněn žádný z důvodů pro udělení doplňkové ochrany.

Stěžovatel rozsudek krajského soudu napadá z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Uplatněné kasační námitky směřují proti neudělení doplňkové mezinárodní ochrany. Stěžovatel považuje závěr krajského soudu ohledně této otázky za věcně nesprávný a částečně i za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Kromě toho též namítá nezákonný postup žalovaného při zjišťování a hodnocení skutkového stavu věci.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje konkrétně v tom, že se krajský soud dostatečně nezabýval otázkou jeho integrace do české společnosti, ačkoliv právě k tomu byl Nejvyšším správním soudem v jeho předchozím zrušujícím rozsudku zavázán. Stěžovatel v této souvislosti zdůrazňuje (krajským soudem akceptované) pochybení žalovaného, jenž při zkoumání jeho integrace do zdejší společnosti přecenil význam jeho dřívější trestné činnosti, jejíž páchání samo o sobě nesvědčí o tom, že zde není integrován. Žalovaný i krajský soud považovali za podstatné, že jsou stěžovatel i jeho manželka mongolskými státními příslušníky, aniž by však dostatečně zohlednili trvalý pobyt stěžovatelovy manželky a délku pobytu stěžovatele v ČR, nebo skutečnost, že

stěžovatel a jeho žena již nemají v Mongolsku zázemí potřebné k rozvíjení jejich rodinného života.

Pokud jde o hodnocení míry stěžovatelovy integrace, krajský soud částečně akceptoval námitku nezákonného postupu žalovaného, jenž vzal v úvahu dřívější trestnou činnost stěžovatele, a to včetně případů, v nichž na něj mělo být pohlíženo, jako by nebyl odsouzen. Stěžovatel ale nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že toto pochybení nebylo důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, protože *„k závěru o opakovaném porušování zákonů žalobcem by postačila pouze fakta o nelegálním pobytu žalobce v ČR a použití padělaného řidičského průkazu*". Stěžovatel je totiž přesvědčen, že z rozhodnutí žalovaného nelze dovozovat, že by o věci rozhodl stejně i tehdy, pokud by nepřihlédl k jeho již zahlazené trestné činnosti. Uvedený závěr krajského soudu proto nemá oporu ve správním spise.

Stěžovatel je přesvědčen, že je u něj dán důvod pro udělení doplňkové ochrany pro rozpor jeho vycestování s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s článkem 8 Úmluvy. V tomto smyslu zdůrazňuje, že mu bylo Policií České republiky uloženo správní vyhoštění na dobu deseti let, přičemž o jeho žalobě proti rozhodnutí o vyhoštění nebylo v době podání této kasační stížnosti rozhodnuto. Stěžovateli tak hrozí dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Jmenovaný se nicméně domnívá, že v jeho případě by, vzhledem k jeho osobní situaci, představovalo již pouhé vycestování z ČR velmi intenzivní zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 165/2006 Sb., jímž byl novelizován zákon o azylu s účinností ke dni 1. 9. 2006, podle které lze případný rozpor vycestování žadatele o azyl s článkem 8 Úmluvy považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Z výše uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvává na svém stanovisku, že v daném případě nebyl naplněn žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odmítá, že by závěr krajského soudu o nedostatečné společenské integraci stěžovatele neměl oporu ve správním spise. Podle jeho názoru soud, stejně jako žalovaný sám, vycházel ze všech skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, a nikoliv pouze ze zjištění o trestné činnosti stěžovatele. Dřívější trestná činnost stěžovatele, k níž podle trestněprávních předpisů žalovaný nebyl oprávněn přihlédnout, nebyla rozhodujícím důvodem pro nevyhovění jeho žádosti. Žalovaný v rozhodnutí poukázal i na to, že zde stěžovatel pobýval nelegálně a použil padělaný řidičský průkaz. Žalovaný se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že případné obtíže spojené s návratem stěžovatele a jeho rodiny do Mongolska nedosahují takové intenzity, aby odůvodňovaly udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, nebo ji případně jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106

odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). V dané věci má kasační stížnost všechny náležitosti a jsou splněny podmínky řízení. Přípustnosti kasační stížnosti nebrání ani § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.; Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozhodnutí nyní řešené důvody věcně neposuzoval a stěžovatel mj. namítá, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor zdejším soudem vyslovený.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod. č. 933/2006 Sb. NSS; veškerá zde citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná také na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že stěžovatel v tomto případě namítá zásadní pochybení krajského soudu, která by dle shora citovaného usnesení mohla představovat zásadní dopad do jeho hmotněprávního postavení, a která navíc nelze ve fázi posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit, přijal zdejší soud kasační stížnost k věcnému projednání.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá v první řadě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Z konstantní judikatury zdejšího soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; veškerá zde citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). V rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, dospěl zdejší soud k závěru, že je rozhodnutí soudu nutné považovat za nepřezkoumatelné také tehdy, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

V nyní projednávané věci ovšem stěžovateli nelze přisvědčit v názoru, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami, které směřovaly proti rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany, nebo že se dostatečně nezabýval jeho integrací do zdejší společnosti. Z odůvodnění napadeného rozsudku je již na první pohled patrné, že krajský soud tuto otázku posoudil na základě skutečností uvedených stěžovatelem v žalobě, a že zohlednil nejen jeho trestnou činnost, nýbrž i jeho současnou rodinnou situaci, délku jeho pobytu v ČR i jeho členství v boxerském klubu. Krajský soud v rozsudku rovněž uvedl, proč neshledal stěžovatelovy námitky ve věci doplňkové ochrany důvodnými.

Nejvyšší správní soud však nemohl přehlédnout, že se soud prvního stupně nikterak nezabýval námitkami proti neudělení azylu z humanitárních důvodů. Krajský soud tento postup odůvodnil tím, že otázka humanitárního azylu byla předmětem

podrobného posouzení v jeho prvním rozsudku v dané věci, jenž byl sice posléze napaden kasační stížností, která však byla shledána důvodnou toliko v rozsahu námitek proti neudělení doplňkové ochrany, zatímco v otázce humanitárního azylu se zdejší soud naopak ztotožnil s jeho závěry. Nejvyšší správní soud hodnotí uvedený postup jako nesprávný. Krajský soud se sice s námitkami proti neudělení humanitárního azylu vypořádal v rozsudku ze dne 18. 8. 2011, ovšem tento rozsudek byl jako celek zrušen Nejvyšším správním soudem. Krajský soud se tak dopustil pochybení, které by obecně mohlo způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozsudku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2009, č. j. 2 Afs 30/2009 – 182). V tomto případě se však jedná o vědomé a v rozsudku výslovně odůvodněné opomenutí některých žalobních námitek, které byly již dříve podrobeny přezkumu krajského soudu i Nejvyššího správního soudu. Z hlediska přezkoumatelnosti nyní napadeného rozsudku je proto podstatné, že předmětné žalobní námitky neunikly věcnému posouzení zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud při předchozím kasačním řízení důvody pro udělení humanitárního azylu neshledal a od té doby se z jeho podmínek u stěžovatele ani v zemi jeho původu nic nezměnilo. Nad to je třeba zdůraznit, že zvolený postup krajskému soudu nikterak nebránil v řádném vypořádání námitek směřujících proti neudělení doplňkové ochrany, a že stěžovatel v kasační stížnosti v tomto smyslu ničeho nenamítal. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že uvedené pochybení krajského soudu není v tomto případě důvodem k zrušení jeho rozsudku.

Stěžovatel dále brojí proti závěrům soudu a žalovaného o neudělení doplňkové mezinárodní ochrany. Poukazuje na skutečnost, že mu hrozí dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky, a kromě toho se domnívá, že v jeho případě by již pouhé vycestování z České republiky bylo porušením článku 8 Úmluvy.

Zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území ČR vytvořil, by v souvislosti s článkem 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Otázku existence rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy je přitom dle Evropského soudu pro lidská práva třeba posuzovat s ohledem na stav v době, kdy zákaz pobytu nabyl právní moci (srov. například rozsudky ze dne ze dne 26. 9. 1997, ve věci *El Boujaïdi proti Francii*, stížnost č. 25613/94, ze dne 13. 2. 2001, ve věci *Ezzouhdi proti Francii*, stížnost č. 47160/99, ze dne 31. 10. 2002, ve věci *Yildiz proti Rakousku*, stížnost č. 37295/97, ze dne 15. 7. 2003, ve věci *Mokrani proti Francii*, a stížnost č. 52206/99, a ze dne 28. 6. 2007, ve věci *Kaya proti Německu*, stížnost č. 31753/02; vše dostupné na http://echr.coe.int.).

Ustanovení článku 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky článku 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj

rodinný, respektive soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z jeho judikatury přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, zdůraznil, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců")], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Naproti tomu se správním vyhoštěním je dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojena vedle povinnosti vycestovat z území ČR vždy také doba, po kterou nelze cizinci vstup na toto území umožnit. Proto vedle případných důvodů znemožňujících vycestování cizince, které zakládají policii povinnost udělit cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území i přesto, že je mu uděleno správní vyhoštění (§ 179 ve spojení s § 120a a § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců uveden speciální důvod, pro který nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydat, a tím je právě situace, kdy by důsledkem správního vyhoštění (tedy fakticky dlouhodobého zákazu pobytu cizince na území ČR) byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. V takovém případě je však naopak cizinec povinen z území ČR vycestovat, neboť namísto správního vyhoštění je mu vystaven výjezdní příkaz (§ 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), není však vyloučeno, aby následně požádal a v případě splnění zákonných podmínek také získal příslušné povolení k pobytu a mohl se tedy do ČR vrátit.

Z dikce § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že právě toto ustanovení primárně chrání práva cizince na soukromý a rodinný život vyplývající z článku 8 Úmluvy, nikoliv ustanovení § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, které upravuje důvod znemožňující vycestování cizince pro rozpor takového vycestování s mezinárodními závazky ČR, ani jemu svou dikcí odpovídající ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, upravující obdobně formulovaný důvod udělení doplňkové ochrany, neboť je zřejmé, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. Přípustnou míru zásahu do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život na území ČR tak nebylo na místě zkoumat v rámci řízení dle zákona o azylu, nýbrž tuto otázku bylo v daném případě třeba zkoumat v rámci řízení o správním vyhoštění stěžovatele dle § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců; v této souvislosti zdejší soud připomíná, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Jihlava ze dne 15.02.2009, č. j. CPBR-1929/ČJ-2009-064065-SV, jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5.5.2009

č. j. CPR-4534-1/ČJ-2009-9CPR-237, a jeho žaloba proti rozhodnutí odvolacího orgánu byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 158/2009 – 52, proti němuž podal stěžovatel kasační stížnost, jež je zdejším soudem vedena pod sp. zn. 9As 126/2012, a o níž nebylo dosud rozhodnuto.

Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z ČR. Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje s názorem stěžovatele, že u něj právě taková situace nastala. Stěžovatel do ČR přicestoval již v roce 1999 a je nepochybné, že si zde za léta pobytu vytvořil jisté sociální vazby a do určité míry se integroval do zdejší společnosti, o čemž svědčí například jeho sportovní aktivity. Těmito skutečnostmi se ostatně zabýval jak žalovaný v rozhodnutí o mezinárodní ochraně, tak i krajský soud v nyní napadeném rozsudku. Závěr o tom, že by již pouhé vycestování stěžovatele bylo v rozporu s článkem 8 Úmluvy, by bylo možné učinit pouze při takovém stupni jeho integrace do zdejší společnosti, kdy by z jeho jednání byl jasně patrný záměr usadit se zde natrvalo a budovat zde své rodinné a sociální zázemí, přičemž by byl značně ztížen, ne-li přímo znemožněn, jeho návrat do země původu. Přestože zdejší soud souhlasí s názorem stěžovatele, že při posouzení této otázky je nutné zohlednit celou řadu okolností a nelze přeceňovat skutečnost, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání, zjištění o nelegálním pobytu stěžovatele a o tom, že se zde nepokusil získat povolení k pobytu postupem podle zákona o pobytu cizinců, značně zpochybňuje jeho tvrzený záměr trvale zde rozvíjet svůj soukromý a rodinný život. Bez významu přitom není ani skutečnost, že stěžovatel do ČR přicestoval až v dospělém věku a že je stále mongolským občanem. Mongolské státní občanství má rovněž jeho manželka. Jejich nezletilý syn se sice narodil v České republice, s ohledem na jeho věk však u něj nelze uvažovat o takové úrovni sociální integrace, jež by byla překážkou toho, aby případně následoval své rodiče do Mongolska. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje i na rozsudek ESLP ve věci *Bensaid proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98), jenž se zabýval případem stěžovatele, který trpěl vážnou duševní poruchou, byl ženatý se státní příslušnicí Spojeného království a pobýval na území Spojeného království v době vyhoštění 11 let, a přesto Evropský soud pro lidská práva neshledal v případě jeho vyhoštění (tedy nikoliv pouze vycestování) do Alžírska porušení článku 3 Úmluvy ani článku 8 Úmluvy, a to jednomyslně.

Nejvyšší správní soud se zabýval i otázkou možného uplatnění extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy; v této souvislosti konstatuje, že ze zpráv o aktuální situaci v Mongolsku jednoznačně vyplynulo, že stěžovateli ani jeho rodině v Mongolsku nehrozí žádné nebezpečí, jež by odůvodňovalo udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud proto dospěl k závěru, že vycestování stěžovatele z ČR není v rozporu s článkem 8 Úmluvy ani s jinými mezinárodněprávními závazky České republiky; stěžovateli proto nesvědčí důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Stěžovateli konečně nelze přisvědčit ani v tom, že by žalovaný o jeho žádosti rozhodl na základě nedostatečně objasněného nebo nezákonně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vycházel ze skutečností, které sám stěžovatel uvedl ve své žádosti a během pohovoru, míru jeho integrace posoudil na základě všech relevantních okolností, včetně jeho celkové rodinné situace, přičemž vzal v úvahu i to, že zde jmenovaný pobýval

nelegálně, jakož i jeho dřívější trestnou činnost. V této věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu, že žalovaný nebyl oprávněn přihlížet k trestnímu odsouzení stěžovatele, pokud podle trestněprávních předpisů na něj bylo třeba hledět, jako by nebyl odsouzen. V daném případě však trestná činnost stěžovatele nebyla zdaleka jediným důvodem, jenž vedl žalovaného a posléze i krajský soud k závěru ohledně jeho společenské integrace. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného naopak vyplývá, že za rozhodující považoval především jeho dlouhodobý nelegální pobyt zde a skutečnost, že stěžovatel i jeho žena jsou mongolské národnosti a státními občany Mongolska, a že tedy z tohoto důvodu není vyloučena jejich případná opětovná integrace do mongolské společnosti.

Na základě všech shora uvedených důvodů považuje Nejvyšší správní soud uplatněné stížní námitky za neopodstatněné; tvrzené kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny a zdejší soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu